

Paulus voor Felix en Drusilla.

Lezen: Handelingen 24

Psalmen: vrij in te vullen

Gemeente, in biddend opzien om het licht en de leiding van de Heilige Geest, predik ik u vandaag het Woord Gods van het boek Handelingen, hoofdstuk 24, en daarvan bijzonder de verzen 24 en 25. Daar lezen we het Woord van God als volgt:

Het thema voor de preek luidt eenvoudig: **Paulus voor Felix en Drusilla**

Er zijn in de preek drie aandachtspunten:

- 1. verkondiging**
- 2. verontrusting**
- 3. verontschuldiging**

Ziet u hem *staan*? Het is een ruimte in het rechthuis van Herodes in Caesarea, een stad in Israel, gelegen aan de kust van de Middellandse Zee.

Paulus is onder bewaking van een groep soldaten als gevangene van Jeruzalem naar Caesarea gebracht. Wel gevangen, maar hij heeft *verlichting* van zijn gevangenschap gekregen. Hij is vrij om bezoek van buiten te ontvangen.

Uit Handelingen 28 blijkt dat Paulus wel *geketend* is geweest, maar waarschijnlijk betekent dat niet dat hij *altijd* geboeid rondgelopen heeft. Meestal waren er één of twee soldaten die verantwoordelijk waren voor een gevangene. Omdat Paulus niet als een gevaarlijk man werd beschouwd, was *één* soldaat ongetwijfeld voldoende. 's Nachts ketende men de gevangene via een keten of ketting vast aan de eigen pols zodat hij niet kon ontsnappen, overdag werd men gerust losgemaakt, maar wel bewaakt.

Ziet u het voor u: die *zaal*, in het rechthuis van Herodes? *Paulus*, staande, naast of bij de bewaker, en *voor hem*: Felix en Drusilla.

Kortgeleden stond hij voor een echte rechtbank, met felle beschuldigers daarbij, maar nu is de sfeer meer vriendelijk en ontspannen.

Kortgeleden werd hij fel beschuldigd door de oudsten uit Jeruzalem, bij monde van een zekere advocaat, die Tertullus heette. Paulus zou *oproer* gemaakt hebben, hij zou een *pest* zijn voor het volk, een voorstander van de sekte van de *Nazarenen*, en hij zou geprobeerd hebben de *tempel* te ontheiligen.

Maar als Felix, de rechter, met een kort knikje toestemming geeft aan Paulus om zijn verhaal te doen, dan blijft er van *al* die beschuldigingen maar *weinig* over.

Paulus blijft gevangen, maar met behoorlijk wat vrijheid.

En nu staat hij daar. Ziet u hem? Met die bewaker-soldaat, en voor hem zitten Felix en Drusilla.

Felix, ooit zelf slaaf geweest, maar onder keizer Claudius opgeklommen tot stadhouder. Felix stond bekend om zijn geweldadige en wrede optreden. Hij was zelfs *zo* wreed, dat keizer *Nero* hem tot de orde moest roepen. Met harde hand trad hij op tegen opstandelingen en fanatieke godsdienstige groepen.

Naast hem zit *Drusilla*. We zouden denken een vrouw van een jaar of 40, maar... Drusilla is een jaar of 16 jaar oud.

Drusilla was geboren in Rome en door haar Joodse vader naar Caesarea gebracht. Op haar 6^e jaar werd ze als echtgenote beloofd aan Epifanes. Maar dat huwelijk liep fout, omdat Epifanes

zich niet wilde laten besnijden. Toen ze 14 jaar was, werd ze door haar broer gegeven aan koning Azizus, een koning in het noorden van Syrië. Echter, korte tijd later werd ze door een list van *Felix* ontvoerd en trouwde ze met *hem*. Drusilla, 16 jaar oud, joods, bezig aan haar *derde* huwelijk... *Dat* is het gezelschap dat we voor ons zien: Paulus..., de bewaker..., en Felix en Drusilla.

Felix is degene die Paulus ontboden heeft. Misschien wel op aandringen van Drusilla, die als Jodin ongetwijfeld ook *nieuwsgierig* geweest moet zijn naar die Paulus. Naar die man, die die nieuwe *weg* voorstond, die weg van *Jezus* van Nazareth.

Felix wil zijn piepjonge vrouw, die bekend stond vanwege haar knappe uiterlijk, ongetwijfeld behagen, en vraagt Paulus voor hen te verschijnen.

Nieuwsgierig zijn ze: wat zal deze man, ons te vertellen hebben?

Misschien houdt die nieuwe weg wel in, dat die strenge normen volgens de wet van Mozes wat losser kunnen...? Misschien heeft hij wel een boeiende verhandeling over de uitverkiezing, over de opstanding, over de vrije wil?

Ziet u de nieuwsgierige blikken op hun gezicht?

Hoor, Paulus gaat spreken. Hij spreekt over het *geloof in Christus*..., over *rechtvaardigheid*..., over *matigheid*... en over het toekomstige oordeel.

Dat is het kenmerk van de onbevreesde dienaar van het Evangelie. Hij ziet niet aan wat voor ogen is, of het nu Felix is of Drusilla, of het nu buitenkerkelijken zijn of gedegen kerkgangers. Het gaat over *het geloof in Christus, over rechtvaardigheid, over matigheid en over het toekomstige oordeel*.

De dienst van Christus en de redding van hun ziel is hem veel meer waard dan het oordeel dat zij over hem gaan vellen. Het is hem niet te doen om zijn goede naam, om hun reactie, maar om zijn *Zender*, en om hun *zielen*.

Hij spreekt van het geloof in Christus. Maar ook van rechtvaardigheid, *juist* tegenover die onrechtvaardige Felix. Hij spreekt ook van *matigheid*, van zelfbeheersing, *juist* tegen die onbeheerste Drusilla, die op haar 16^e al aan een derde relatie bezig is.

En terwijl hij de *gevangene* is, in afwachting van een vonnis, stelt hij deze twee mensen voor de *hemelse* rechtbank, als hij hen spreekt over het toekomstige oordeel.

Het is mijn voornemen, gemeente, om vanmorgen hetzelfde te doen. Ik wil u niet spreken over rechtvaardigheid en matigheid, want u bent geen Felixen en Drusilla's. Maar ik wil met u spreken, heel *persoonlijk*, over het geloof in Christus, over goede werken, over verborgen zonden, en over het toekomstige oordeel. *Vier* punten, net zoals in de toespraak van Paulus.

1. Het geloof in Christus. Dat is het eigenlijk thema van Paulus' toespraak. Wat daarna volgt is eigenlijk een directe en persoonlijk toespitsing.

Christus, dat is de Gezalfde. Dat is de van God gezonden Messias, Middelaar tussen God en mensen.

Buiten die Middelaar kan de mens voor God niet bestaan. *Zonder* het geloof in Christus kunt u niet sterven. U hebt een *Zaligmaker* nodig, u hebt een *Borg* nodig Die wil staan in uw plaats. Een Zaligmaker die voor u, in uw plaats de straf wilde dragen. Zonder dat gaat u de eeuwige dood tegemoet.

Immers God is een verterend vuur en een eeuwige vloed bij wie niemand wonen kan. Door onze zonden hebben we de verhouding met God radicaal *verbroken*. We hebben ons losgescheurd van onze Maker, en zijn vervallen in dood, in geestelijke dood, en in misdaden. Dat wil zeggen, we leven in *opstand* tegen God door onze *diepe* val in Adam. We zijn verbondsbrekers, opstandelingen en vijanden van God.

Maar is dat dan werkelijk *zo erg* met ons? Ja, we snappen het voor de mensen buiten de kerk, maar *wij..*, misdadigers tegenover God?

2. Daarom, gemeente, wil ik ook met u spreken over *goede werken*. Want u *lijkt* wel beter dan Felix..., maar dat is *schijn!* U *lijkt* wel beter dan de mensen buiten de kerk, maar dat is *schijn!* U *lijkt* wel vroom en rechtzinnig, maar dat is *schijn!* Het is de *buitenkant*.

Het is de mooie buitenkant van een witgepleisterd graf, dat *van binnen* vol is van dood en vijandschap.

U denkt: jazeker, ik ben wel dood in Adam, maar *toch...* een beetje beter dan de bureu. *Die* bidden niet, *die* lezen niet, *die* gaan niet naar de kerk, *die* kijken naar vanalles en nog wat op de tv, *die* kijken alleen maar voetbal. Nee, *ik... ik* lees een goed boek, *ik* lees een preek, *ik* ga naar de kerk...

Maar, de Schrift zegt: Goed doet geen *nut*, in de dag der verbolgenheid, alleen *gerechtigheid* redt van de dood. Uit *u* geen vrucht meer in der eeuwigheid!

Uw vroomheid, uw ijver, uw goede werken, zijn *zonde* voor God. De wereld dient het gouden kalf van geld, sport, vermaak, maar *u* dient het gouden kalf van een goed gereformeerde godsdienst. En ondertussen is uw hart *vol* van zonden, van *verborgen* zonden. Want ja, er is aan de buitenkant verder niets te zien. Maar het gaat ten diepste ook niet om de buitenkant, maar om het *binnenste* van uw hart.

3. Daarom wil ik ook met u spreken over uw *verborgen* zonden. Want, zegt de Heere Jezus:
Want van binnen uit het hart der mensen komen voort kwade gedachten, overspelen, hoererijen, doodslagen.

Niet bij uw buurman of bij uw buurvrouw, maar bij *u*, uit uw hart.

En de HEERE zag, dat de boosheid des mensen menigvuldig was op de aarde, en al het gedichtsel der gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos was.

De HEERE heeft uit den hemel nedergezien op de mensenkinderen, om te zien, of iemand verstandig ware, die God zocht. Zij zijn allen afgeweken, te zamen zijn zij stinkende geworden; er is niemand, die goed doet, ook niet een.

Kijk vanmorgen eens... in het allerdiepste van uw *hart...*, met de bede in het hart: doorgrond en ken mijn hart, o Heer'...

Dan zult u zien, dat *al* de zonden van de wereld, als *verborgen* zonden leven in uw hart.

En om te voorkomen, dat u zich zou *verontschuldigen*, wil ik u, net als Paulus deed, dagen voor de rechterstoel van Christus. Voor de troon van de Alwetende. Die alles ziet en weet, en de diepste diepten van uw hart *doorziet* en *doorgrondt*. Wiens ogen de ganse aarde doorlopen.

De HEERE weet de gedachten des mensen, dat zij ijdelheid zijn.

4. Kijk in gedachten eens omhoog. Er komt een dag, wie weet vandaag nog, dat u staan zult voor de blinkende troon van de Almachtige. Stefanus heeft hem gezien, toen hij de hemelen geopend zag. Hij zag de Zoon des Mensen staande ter rechterhand Gods. Ook *u* zult Hem zien. Want *alle* oog zal Hem zien, ook degenen die Hem doorstoken hebben. Doorstoken, met hun goede werken, met hun verborgen zonden, en met hun ongeloof.

U zult staan voor de Man van smarten, die dan uw *Rechter* wezen zal. De boeken zullen geopend worden. De Heere Jezus heeft het gezegd:

Maar Ik zeg u, dat van elk ijdel woord, hetwelk de mensen zullen gesproken hebben, zij van hetzelfde zullen rekenschap geven in den dag des oordeels.

Ontelbaar veel vragen zullen u gesteld worden door de vertoornde Rechter, maar u zult geen antwoord hebben. U zult *verstommen*. U zult het horen: ga weg van Mij, gij die niet gewild

hebt dat Ik Koning over u zou zijn. U, die *altijd, netjes* in de kerk zat, in de beste kerk van het dorp, maar die *nooit* wilde bukken en buigen. U zult het horen: *Buigt! Knielt!*

Alle knie zal gebogen worden, maar dan is het *te laat*... Als u staan zult voor de Rechter, terwijl u hier in dit leven uw Rechter nooit om genade hebt leren bidden, dan zal het te laat zijn. Voor *eeuwig* te laat.

Nette, vrome kerkmensen, eerlijke en nette jongens en meisjes. U, jullie, die geen Felixen en Drusilla's bent, maar toch *buiten Christus* voorleeft, *huiver* toch bij de gedachte dat u, dat jullie zullen staan voor de hemelse Rechter. De toorn van het Lam zal onverdraaglijk zijn. O weet toch, dat er een dag van oordeel komt, en dan is het te *laat!* Als uw ziel niet in Christus geborgen is, dan is het voor *altijd te laat*. Dan komt er *nooit* geen dag van genade meer. Dan heeft al die vroomheid u alleen maar geschikt gemaakt voor de diepste plaats van het verderf. Want

*de kinderen des Koninkrijks zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis;
aldaar zal weinig zijn, en knersing der tanden.*

Ons tweede aandachtspunt:

2. verontrusting

En Felix, ziet u hem voor u, is *zeer bevreesd* geworden. Paulus ziet het.

Kijk...! Vastgenageld aan zijn stoel..., de man *bijt* op zijn lip..., hij *trilt*..., hij *beeft* als een rietje...

Hij is *zeer bevreesd, doodsbang*, bij de gedachte dat hij met al zijn gedaan onrecht zal staan voor de hemelse Rechter, die Hem oordelen zal naar ieder werk.

Hij *trilt*, hij *beeft*, hij is *zeer* bevreesd.

Waarom beeft u niet..., bij de gedachte dat ook u, met al uw schijnbaar goede werken, en met al uw verborgen zonden zult staan voor het hemelse gericht...? Is uw hart *zo* verhard..., dat u dat zo maar als bekende klanken over u heen laat gaan...? Waarom kan de *schrik* des Heeren u zo ongemoeid laten...? Wij dan *wetende* de schrik des Heeren, zegt Paulus, bewegen de mensen tot geloof, want wij *allen* moeten geopenbaard worden door de rechterstoel van Christus.

Waarom luistert u met een *ernstig*, maar... met een *onbewogen* gezicht, met een *onbewogen* hart?

U bent *erger* dan Felix...! U hart is *harder* dan dat van Felix!

Uw reactie lijkt meer op die van *Drusilla*. Van haar reactie lezen we immers *niets*. Felix is bevreesd, maar over *Drusilla* lezen we niets. Was het omdat ze *Joods* was en zich vastklemde aan de wet? Was het de gedachte dat haar *werken* haar nog zouden rechtvaardigen?

Maar *dat* kan u niet meer geruststellen. Ik heb u immers gezegd: Goed doet *geen nut* in de dag van de verbolgenheid. Uw werken zijn *schijn!* Die tellen niet mee in het gericht. Daarvan, van die werken geldt: gewogen, gewogen, maar *te licht* bevonden!

Als uw hart niet *beeft* bij de gedachte aan het hemelse gericht, dan is dat een stellig teken van verharding. Dan is uw hart onder de hamerslagen van de wet en onder de liefelijke nodigheden van het Evangelie alleen maar harder geworden.

Felix' hart wordt aangeraakt door de Heilige Geest. Door het algemene werk van de Geest.

Die gekomen zijnde -zegt Jezus- zal de wereld (dat wil zeggen: de van God vervreemde wereld) overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel.

Geplaatst voor de spiegel van de wet, *overtuigt* van zonde, maar *niet* door een almachtige en

onwederstandelijke werking, *niet* door de bijzondere werking van God de Heilige Geest, zoals de Geest die werkt in de harten van de uitverkorenen.

Kijk eens... wat er gebeurt....

Even wordt er gefluisterd in de bank. Dan antwoordt Felix. Hij valt Paulus niet in de rede.

Maar hij antwoordt: *Voor dit maal ga heen.*

Nu hij gezicht van het oordeel niet verdragen *kan*, niet *kan* aanzien..., nu doet hij Paulus weg. Hij spreekt hem niet *tegen*... Hij wordt niet boos..., hij gaat zich niet wreken..., hij spreekt geen dreigementen.... Maar, hij *ontwijkt*, met *list* zijn overtuiging. Hij glipt weg. Hij kiest voor zijn plezier met Drusilla. En..., hij verlaat snel de zaal.

Hij werd *wel* verschrikt, maar *niet* veranderd, *wel* bevreesd, maar *niet* bekeerd.

Het geweten *aangeraakt*, maar zouden we zeggen: de aanrakende vinger *ontweken*.

Weggeglipt.

Wees eens eerlijk voor u *zelf*..., en voor *God*... Zit u misschien *ook* zo in de kerk?

U wordt *aangewezen*, als door Gods vinger: *U* bent die man, *u* bent die vrouw...!

Uw *geweten* is geraakt, maar... u gaat door..., u probeert het te vergeten...

Kort geleden was u nog *onrustig*, maar... u bent doorgedaan..., en nu...? Nu, is uw hart weer even koud... nee het is nog veel kouder en harder dan voorheen.

Vroeger, toen u nog *jong* was..., toen bad u *ernstig*, terwijl u dacht aan het *komende* gericht.

Maar *nu*...? Nu leeft u alsof u altijd zult blijven leven. Alsof er nooit een moment van sterven komt... U belijdt wel uw geloof in een komend gericht, maar het lijkt alsof u er helemaal niets meer van gelooft...

U bent net Felix...

Hoe *anders* was het gegaan in het leven van Paulus zelf.

Op weg naar Damascus *plotseling* overvallen, omschenen door dat alles-omschijnende, rond hem schijnende licht, en Saulus... *bevende en verbaasd* zijnde, zeide:

Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal ?

En wat denkt u van de *stokbewaarder*? Midden in de nacht van de aardbeving eiste hij licht.

En hij sprong in, en werd *zeer bevende*, en viel voor Paulus en Silas neder aan hun de voeten

En hen buiten gebracht hebbende, zeide hij: Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde ?

Wat was nu het *verschil* tussen het *beven* van Felix... en het *beven* van Paulus zelf, en dat van de stokbewaarder?

De vrees van Felix doet hem *vluchten*..., *wegvluchten*...!

Maar de vrees van Paulus en van de stokbewaarder deed hen *buigen* onder God.

Calvijn zegt:

Dit is een teken van de ware vooruitgang, wanneer een zondaar genezing zoekt, op dezelfde plaats, vanwaar hem de wonde geslagen is.

Leg daar uw hart eens naast. Bent u ooit als een *geslagene*, terecht gekomen aan de voeten des *Heeren*?

Niet *weggevlucht*..., maar *geknield*..., *gebogen*...?

Heere, u bent rechtvaardig. Het is waar, mijn werken deugen niet, mijn hart zit vol van verborgen zonden. U bent rechtvaardig. Ik heb uw toorn, uw oordeel verdiend. Is er nog een weg om zalig te worden? Wat moet ik doen om zalig te worden?

Waar de Geest zo, onwederstandelijk werkt, daar wordt in die slagen *ook iets* gevoeld van de liefde van God, van de liefdekoorden waarmee Hij zondaren tot Zich trekt. Daar wordt de *nood* van het leven zonder God en buiten God geproefd, maar ook het *heimweeverlangen* naar God. Ik kan *zonder* U, Heere, ik kan *buiten* U niet meer leven... Ik *zal* niet wegvlugten, ik *zal* niet wegglippen. Ik *zal buigen*..., en ik zal mijn *Rechter* om genade bidden: Zone Davids, ontferm u mijner, wees mij zondaar genadig...

Zeg, wegglippende zondaar, u bent ondertussen wel heel stiekem de rechtszaal uitgeglijpt, maar *dat* is niet de weg om zalig te worden.

U hoort de veroordeling van het Woord.

U spreekt niet *tegen*..., maar u buigt *ook* niet het hoofd.

U wordt *niet* boos..., maar u loopt *wel* weg...!

Komt eens terug. *Christus*, die aan Paulus verscheen op weg naar Damascus, met *woorden* van veroordeling en ontdekking, is *ook* Degene die op *zoek* was naar redding en behoud van zijn verloren ziel.

Het Evangelie *veroordeelt* uw zonden, maar *nodigt* u tegelijkertijd, weglopende zondaren, om terug te keren.

Wie slecht is, die kere zich herwaarts en kom tot Mij!

De opperste Wijsheid roept u overluid toe:

Gij slechten ! hoe lang zult gij de slechtheid beminnen, en de spotters voor zich de spotternij begeren, en de zotten wetenschap haten ? Keert u tot Mijn bestraffing; ziet, Ik zal Mijn Geest ulieden overvloediglijk uitstorten; Ik zal Mijn woorden u bekend maken.

Zondaren, *verharde* zondaren..., *ongevoelige* zondaren..., buk en buig toch aan de voeten van Christus. Vraag *Hem*, die Zichzelf een vriend van tollenaars en zondaren noemt, om een nieuw hart, om een vleses hart.

Wendt u naar Hem toe, al gij eindigen der aarde.

Neigt uw oor, hoort en uw ziel zal leven.

Waarom glipt u *weg*..., als het Woord u veroordeelt?

U glipt *weg*. U bent onrustig gemaakt, maar u zoekt afleiding..., u drinkt een glaasje..., en u gaat slapen...

O, doe dat *niet*! Komt met al uw zonden en met al uw goddeloosheid tot *Christus*.

Daar *zijn* geen voorwaarden, daar *is* geen belemmering zegt Calvijn, dan alleen...: uw eigen ongelooft.

De nodiging van het Evangelie is *vrij*. Er is een *geopende* toegang, gebaad door het bloed van Christus. Niet om daardoor te gaan met opgeheven hoofd, met een hoogmoedig hart, maar om te komen met *smeking* en *geween*. Dat is ook geen voorwaarde, die u vervullen moet, maar *zo* moet u, *zo* mag u komen.

Alleenlijk ken uw ongerechtigheid, dat u tegen de Heere uw God hebt overtreden.

Bedenkt, als u *wegvlucht*..., als u aangeraakt bent door dat algemene werk van overtuiging en vlucht weg, en u gaat *door* op uw zondige weg..., dan zal uw hart *harder* zijn dan ooit tevoren!

Is dat niet de *ervaring* van velen van u?

Vroeger wel eens onrustig geweest, maar nu... nooit meer.

Vroeger wel eens aangeraakt, maar nu... nooit meer.

Vroeger nog wel eens in stille avonden tranen gehuild om uw zonden, maar nu... nooit meer.

O, verharde zondaren, uw gevaar is *groter*, dan dat het *ooit* geweest is.

Ziet toch, dat u zult moeten verschijnen voor de rechterstoel van Christus. U zult *geen* excuus hebben.... Immers, hoe *vaak* is er geklopt aan de deur van uw hart..?

Ziet dan toch de nood van uw leven en roept tot God!

Hij heeft het beloofd: wie Mij aanroept in de nood, vindt Mijn gunst oneindig groot. Ja het geldt zelfs de *allerhardsten*:

een ieg'lijk die de Naam des Heeren zal aanroepen zal zalig worden.

Jongens en meisjes, jongelui, de tijd van je jeugd, is de beste tijd voor je bekering. Als je vier bent, acht, of vijftien... *Dit* is de tijd, als je het *voelt* van binnen, en ik weet dat dat wel eens gebeurt of gebeurd is: *zo...* kan het niet! Ik kan niet *sterven...*! Ik heb geen nieuw *hart...*!

Dat is de tijd om je te bekeren!

Dat is de beste tijd.

Dan moet je niet *weg* glippen. Dan moet je niet tegen jezelf zeggen: *even* niet aan denken..., straks weer... Nu *even* niet..., ik wordt *zo naar* van die gedachten..., *morgen* weer verder...

Nee, dan moet je een stil plekje zoeken in huis, en je knieën buigen en zeggen: Heere, ik ben *zo zondig*, *zo vol van zonde*, ik leef zonder U, wees mij toch alstublieft genadig?

Dan moet je geen tijd meer verliezen, maar *aanhouden*, *vasthouden*, *niet* ophouden.

Doorgaan met bidden. Vragen of die onrust in je leven mag blijven. Vragen of de Heere je niet alleen wil *over-tuigen* maar ook wil *over-buigen*.

Kleine kinderen, als je die stille plekjes zoekt in huis, en steeds maar weer bidt op je knieën en vraagt om een nieuw hart, dan *zul* je het krijgen. Daarom, doorgaan *hôr*, met bidden, met vragen..., dan *zul* je een nieuw hart krijgen!

Niet omdat je *zo goed* en *zo vaak* gebeden hebt. Maar omdat de *Heere* het beloofd heeft: klopt en je zal opengedaan worden! Zoekt en je zult vinden! En wie Mij vroeg zoeken, zullen Mij *zeker* vinden.

En als je de Heere Jezus vindt als Degene die jouw zonden wil vergeven en vergeeft, dan heb je *alles..!* Alle geluk van de wereld maakt je niet meer blij. Hem te hebben is *alles*.

Maar doe *niet* als Drusilla. Ze was nog maar 16, maar de glipte mee weg, met Felix. Het woord van Paulus raakte haar eigenlijk *helemaal* niet. Misschien omdat ze bezig was met van alles en nog wat, met alle plezier, alle pracht en praal van haar leven...

Jongelui, glip niet *weg* in een leven dat bestaat uit plezier, dat ooit ophoudt.

In het *schijn*geluk van een nieuwe relatie, van je zoveelste vriend of vriendin.

In het je *storten* op het aantrekkelijke van alles wat met geld te koop is. Maak je tijd niet *op*, met het kijken naar films, dvds, sportwedstrijden, en alles wat spannend of mooi is (of lijkt).

Vlucht niet in de *schijn*wereld van drank of drugs, in *alleen* maar werken voor nog wat meer geld, maar *vlucht* naar een verborgen plek om genezing te zoeken voor je ziel.

Het leven met de Heere gaat ver boven alles uit. Je vindt er vrede, geluk, blijdschap. En dat niet alleen voor *nu*, niet alleen voor *even*, maar voor *altijd*.

Doe één ding *niet*. Doe het *nooit!* Het moment van je bekering uitstellen.

Dat deden Felix en Drusilla *ook*, ...en het werd hen noodlottig.

Ons derde aandachtspunt:

3. verontschuldiging

Wonderlijk, zegt u misschien, als u dat stel in gedachten voor Paulus ziet staan.

Wonderlijk, dat die brute Felix *zo* bewogen is.

Is het niet *veel* wonderlijker, *veel* onbegrijpelijker, dat hij, *terwijl* hij bevreesd wordt voor de rechterstoel van de Hemelse rechter, *opstaat* en zegt: *Voor dit maal ga heen, en als ik gelegen tijd zal hebben bekomen, zo zal ik u tot mij roepen?*

Het is een *wonder*, dat u aangedaan bent onder de preek.
Maar het is niet *veel* wonderlijker, dat uw tranen korte tijd later weer *gedroogd* zijn?
Voor dit maal ga heen, en als ik gelegen tijd zal hebben bekomen, zo zal ik u tot mij roepen.

De tijd komt me nu even niet meer gelegen...

Nu moet ik mijn huiswerk maken.

Wat zul je spijt hebben van die gedachte!

Nu, vanavond moet ik uit, als ik thuiskom ben ik moe, morgen dan maar weer.

Wat zul je spijt hebben van die gedachte, als morgen niet meer komt.

Woensdag, dan staat er niets in mijn agenda, dan zal ik toch nog eens nadenken over de preek.

Wat zul je spijt hebben als het nooit woensdag wordt.

Vanavond familiebezoek, morgenochtend een afspraak met de baas, morgenmiddag een klant, morgenavond laat thuis, dinsdag een drukke agenda, woensdag vereniging, donderdag... dan misschien gelegen tijd?

Weet u zeker... dat het donderdag wordt voor u?

Ziet, *nu* is het de welaangename tijd, ziet, *nu* is het de dag der zaligheid !

Dit is de gelegen tijd. *Deze* tijd komt nooit meer terug. Heb ik u niet tot getuige, die uw zaligheid al zo vaak hebt uitgesteld? Is het niet waar, dat uw hart alleen maar harder geworden is?

Nu! U zegt: *straks*, als ik thuis ben.

Nee, *nu!* Heden, want u weet niet of u nog thuiskomt. Hef *nu* uw hart en roep omhoog tot God en blijf roepen tot de hemel.

Laat *na* die excuses, loop niet *weg*. Want er *komt* een dag van oordeel, en die grote dag zult u niet kunnen ontvluchten.

Hoe *zult* u ontvlieden indien u op zo grote zaligheid *nu* geen acht geeft?

Glip niet weg met Felix en Drusilla, met de verwachting dat u op een ander moment verder aan deze zaken kunt denken. Uit de geschiedenis van Felix en Drusilla blijkt ook dat die tijd *nooit* gekomen is.

Ja, ze *wilden* wel praten, maar *niet* meer over *die* dingen, van toen.

Over *geld*... Daarover wilde Felix zelfs *vaak* praten, maar niet meer over rechtvaardigheid, matigheid en over het komende oordeel.

Hij ging *door* met wat zijn hart begeerde, met de genieting van de wereld, met de zonde.

Tijd *genoeg*, zegt u misschien...

Hoe *lang* zal uw tijd nog zijn?

Ouderen onder ons, niet meer dan enkele jaren, misschien enkele maanden, enkele dagen.

Jongeren, hoe zeker is jullie tijd?

En is het geen *grote* verachting van de Zaligmaker als je je tijd doorbrengt in de *zonde*, in de hoop dat je je *laatste* levensdagen zult kunnen geven aan de dienst van de Heere?

Deze preek kan je *laatste* waarschuwing zijn. *Geen* kerkmens ging ooit verloren zonder *laatste* waarschuwing...

Zo gij Zijn stem dan heden hoort... Bekeert u, bekeert u, waarom zou u sterven?

De Geest zal niet *altijd* twisten met de mens. Noach heeft *120* jaar lang gepreekt. Jarenlang hebben *al* die mensen hun bekering uitgesteld, tot de *laatste* dag. *Toen* was het te laat. Er was *geen* weg terug...

Zo zal het ook zijn op uw laatste dag, als u *steeds* maar weer wacht op die ‘gelegener tijd’, die... nooit komt. U zult *omkomen* omdat u de dag der genade hebt veracht, de genade van Christus hebt vertreden en niet gebogen hebt.

Als dan nu de *alarmroep* in uw oren klinkt: ziet, de Rechter staat voor de deur. *Stel dan niet uit!*

Als dit uw laatste dag is, dan is het *heden* nog de laatste... *gelegen* tijd. De roep van het Evangelie klinkt overluid in uw oren, veracht het niet. Loop niet weg.

Buk! Buig! Aan de voeten van de Zaligmaker.

Komt heden, als een arme zondaar, om de waarheid van uw schuldige leven te bekennen aan Zijn voeten.

Komt dan, en laat ons samen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.

Als u deze genade veracht, dan blijft er geen slachtoffer over voor de zonde. Dan gaat u verloren, *niet* omdat er geen genade was, *niet* omdat er geen Zaligmaker was, maar omdat u niet *wilde* komen.

Nog staat de deur der genade open. Nog klinkt de nodigende stem:

Heden!

Komt tot Mij, en die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen.

AMEN

© J. IJsselstein
Wamena (Indonesië), 2010